

Voice of the Michiel de Ruyter Troep.

Hoera, Hoera, Hoera, Hocra, Hoera, oftewel vijfmaal hoera! en waarom:

1. De Voice of the Michiel de Ruyter Troep is weer uit.
2. De Albert Schweitzergroep bestaat 20 jaar.
3. Het botenonderhoud is eindelijk klaar.
4. De nieuwe boerderij wordt binnenkort opgeleverd.
5. De nieuwe naam voor ons nieuwe verenigingsgebouw - Boerderij- was, zoals nu iedereen bekend, ingediend door de zeeverkennerafdeling en prompt ook bijna unaniem door de groepsraad aangenomen, hulde aan de zeeverkenners!

Bij het schrijven van dit stukje was mij nog niet bekend welke prijs de zeeverkenners ten doel zal vallen, maar wij hebben het grootste vertrouwen in Jaap L. dat dit dik voor mekaar komt.

Jolanda, ik heb jouw reactie op mijn stukje met aandacht en groot plezier gelezen, ja zeker, je leest het goed.

Wat betreft de rivaliteit tussen zeeverkenners en landverkenners heb je wel gelijk, maar dat zijn allemaal dolletjes om de boel een beetje levendig te houden en daarom vind ik het zo leuk dat

je op mijn stukje hebt gereageerd, wat dat betreft hap jij heerlijk (er zijn er nog meer, maar dat zijn andere verhalen).

Om even op jouw reactie terug te komen; jij suggereert dat als jij op kamp gaat je eerst op de boerderij alle tenten op gaat zetten, primussen en olielampen aan steekt en eerst alle pannen gaat testen of ze niet aanbakken. Dat heb ik nog nooit iemand zien doen, en ik denk dat niemand dat ooit zal doen.

Als we jou moeten geloven kan jij haarscheurtjes in een gesoldeerd kraantje van een primus zien met het blote oog, heel knap hoor, mag je als wij de volgende keer op kamp gaan de primussen controleren op haarscheurtjes. Als je de vorige 'Scout koerier' goed gelezen had, dan had je geweten dat wij op het terrein van Staatsbosbeheer stonden i.p.v. op het kampeerterrein van Fellenoord. Op terreinen van Staatsbosbeheer mogen geen vuren gestookt

worden, zodat wij dus op 2 primussen voor 20 man moesten koken.

Ook wekte jij in je reactie de suggestie dat zeeverkenners zich op een kamp nooit zouden wassen; het ging er gewoon om dat je op een landkamp vuiler wordt dan op een waterkamp en -de zeeverkenners zijn nu eenmaal een rein volkje- wij vroegen ons alleen maar af of jullie daar nou niet gefrustreerd van worden van dat tien keer op een dag je te moeten wassen.

Ook maakte je twee fouten t.a.v. je reactie op dat zeeverkenners leiding bij de landverkenners worden.

1. Je vergat nog drie personen op te noemen: Arjan Engelhard, Bob v. Leeuwen en Jules v. Baardwijk (welpen).
2. Ik ben tegenover landverkenners helemaal niet 'aggressief', alleen maar 'kritisch'.

Tegenover bovengenoemde personen ben je wel tekort geschoten door ze niet op te noemen in je stukje.

Raar is dat, hè, er gaan nu zeeverkenners naar de landverkennersleiding om daar te proberen het niveau een beetje op te krikken, maar er komen geen landverkenners bij de zeeverkenners, hoewel ik ze toch liefderijk zou opnemen. Dat zegt toch wel iets over ons niveau.

Desondanks mag ik je nog graag en ik hoop dan ook nog vele jaren bij de Albert Schweitzergroep met je vol te maken.

Zo, dat is dat. En nu het beloofde kampverslag van onze wintersportvakantie met als gastleiding (geen waterleiding) Raymond.

Het kampje werd gehouden op 1 en 2 februari bij Austerlitz en omgeving, gekampeerd werd er op het PBC (Padvinders Buiten Centrum) te Austerlitz.

Nadat dit kamp al een keer was uitgesteld, konden we ons dan toch om half zeven zaterdagavond op de boerderij verzamelen, alwaar wij om zeven uur per auto vertrokken.

Op het station 'Driebergen-Zeist' (P&R station met een restauratie, waar wij helaas geen gebruik van mochten maken) was het eindpunt van de eerste etappe, met de auto wel te verstaan, want vanaf daar moesten wij met de benen-wagen verder.

In groepjes van 5 à 6 man vertrokken wij met een routebeschrijving, noodbrief en kompas en al na 200 meter klonterden de eerste twee groepjes samen om de tocht gezamenlijk af te leggen.

De eerste twee kilometers van de tocht verliepen prima, maar bij het tiende punt van de routebeschrijving aangekomen, dat schijnt zo te horen met dit soort activiteiten, heeft de organisator (Theo Schalkwijk, natuurlijk weer) een valstrik ingebouwd, een taalkundige valstrik weliswaar.

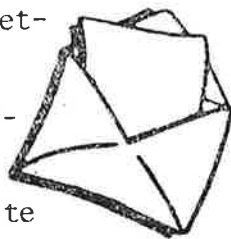
Wat was het geval: Wij liepen met ons groepje op een verharde weg door het bos en volgens de routebeschrijving zouden we bij het eerste onverharde pad links rechtdoor moeten lopen; om precies te zijn stond het er zo: Bij het eerste onverharde pad links: rechtdoor.

Nu is de suggestie gewekt dat je dat onverharde pad in zou moeten slaan en dan rechtdoor moeten lopen tot een kruispunt, wat natuurlijk iedere groep heeft gedaan, want je bent er voor je rust en dan ga je geen taalkundige valstrikken opzoeken in een routebeschrijving.

Nadat we dus dat eerste onverharde pad links waren ingeslagen liepen we dus door en dachten we dat T.S. een foutje had gemaakt en namen dan maar het eerstvolgende onverharde pad.

Dat waren eerst een paar toegangen tot schietbanen, dus op een gegeven moment gingen we toch weer links, wat natuurlijk fout was.

Nadat we er helemaal niet meer wijs uit werden, hebben we na democratisch besluit van ondergetekende de noodenvelop aangebroken. Uiteraard stond daarin dat we naar het PBC te Austerlitz moesten lopen.

Nadat we via een bospad van enige kilometers op de weg Austerlitz-Driebergen terecht kwamen hebben we maar eerst pauze gehouden, daar het tempo vooral voor de jongeren vrij hoog lag.

Op de T-kruising waar wij uitrustten stond helaas geen ANWB verkeersbord, zodat wij met natte-vinger-werk de verkeerde weg op liepen, zodat wij weer richting Driebergen vertrokken, maar na een 800 meter lopen kwamen wij de alom bekende ANWB paddestoelen tegen, waarop stond dat wij maar liefst 1,6 kilometer terug moesten lopen om uiteindelijk in Austerlitz te kunnen arriveren.

Vlakbij de kruising Austerlitz-Amersfoort kwamen wij een man tegen op de fiets aan wie wij de weg naar Austerlitz vroegen. Blijkbaar had hij al snel door dat wij padvinders

waren, maar niet dat wij zeeverkenmers zijn en zodoende wou hij alleen kwijt dat wij noord-noord-west hemelsbreed moesten lopen.

100 meter verderop ging hij op het kruispunt staan kijken of wij dat dan ook deden, maar helaas voor hem stond er op dat kruispunt ook een verkeersbord van de alom gewaardeerde ANWB, en wij vertrouwen nou eenmaal meer op een verkeersbord dan op een kompas, en zodoende liepen wij de goede kant op zonder op ons kompas te kijken. Komt die man naar ons toe en vertelt ons dat wij niet sportief zijn (waar heb ik dat vaker gehoord?), maar met veel moeite kon ik hem aan het verstand brengen dat wij toch gelijk hadden.

Vervolgens begon de man verhalen af te steken, wat zeker 10 minuten in beslag nam van onze kostbare tijd. Om hier een eind aan te maken stelden wij de vraag of de snackbar te Austerlitz nog open was. De man beaamde dit en aldus vertrokken wij met goede raad.

Maar in Austerlitz wachtte ons een zeer grote teleurstelling van ongekende omvang.

De snackbar was dicht!

En dat op zaterdagavond om tien uur, als we op het punt staan de middenstand aldaar een flinke financiële injectie toe te dienen, en gezien onze honger.

Dus wij waren genoodzaakt op eigen voedsel en drankvoorraad te teren i.p.v. op patat, frikandellen, bereklauwen, kroketten, nasi-ballen, lihan-bouten en ijsjes.

Na een pauze van een uur op het plein tegenover de R.K. te Austerlitz, waar Theo v. Meerendonk een ballet-uitvoering ten tonele bracht, vervolgden wij onze weg richting het PBC, alwaar wij om een uur of elf arriveerden.

Daar werd intussen getracht een kampvuur aan te steken op de primitieve methode van T.S.; nadat dit dusdanige frustraties opleverde, werd besloten een liter petroleum aan dit doel op te offeren.

Maar door het hoge vochtgehalte in het hout, leverde ook dit geen resultaat op. Zodat de warme chocomel en worstjes bij het licht van olielampen genuttigd moesten worden. Na het nodige plaatjes-schieten door T.S. begaven we ons

naar onze tenten om de vermoeide benen te rusten te leggen.

Voor ons doen was dit kamp uitzonderlijk rustig 's nachts, op één tent na, die hardnekkig probeerden wakker te blijven, maar na enige vermanende woorden van T.S. ook slapen gingen.

Verder waren er weinigen die het koud hadden, en dat is maar goed ook, want wie het koud heeft gaat alleen maar zeuren en dat houd je alleen maar wakker.

Zondagmorgen, zo rond een uur of negen was iedereen wel wakker, behalve T.S. en Raymond natuurlijk. Overigens, T.S. had wallen onder zijn ogen, daar werd je gewoon eng van!

Zo rond een uur of half tien begon dan toch iedereen aan zijn ontbijt, dat zo even uit de losse hand naar binnen werd gewerkt. Waarna het kamp in een voor ons doen ontzagwekkend tempo werd opgebroken. En zo ook tussendoor de ouders arriveerden om ons terug te rijden naar Woerden, waartussen zich ook Dhr. van der Wey bevond met twee thermoskannen vol heerlijk vers gezette Koffie, waar dan ook gretig gebruik van werd gemaakt door allen die niet vies waren van een lekker bakkie Koffie.

Tijdens het koffiedrinken gebeurde iets ernstigs, verschrikkelijks, hartverscheurend gewoon. Het begon licht te sneeuwen! en alle tenten waren al afgebroken. Gauw naar de auto's dus. Gelukkig zorgde deze sneeuwval er niet voor dat we er op de terugreis zware hinder van ondervonden, zodat we ook zo rond twaalf uur op de boerderij aanwezig konden zijn.

Overigens, de primusvoorzieningen op dit kampje waren uitstekend, hulde aan de materiaalmeesters (alléén voor de primussen hoor!).

Tot zover het kampverslag.

Het botenonderhoud gaat dit jaar ontzagwekkend snel. Eén boot (16²) was op het moment dat ik dit type al enkele weken klaar. De andere boten zijn enkele weken geleden klaar gekomen. Nu is het een kwestie van wachten op een goed klimaat om te kunnen gaan zeilen op de Nieuwkoopse Plassen. Wij hopen zo spoedig mogelijk.

Op 14 februari maakten wij -de zeeverkenners- iets unieks

mee op de boerderij.

Jaap gooide uit eigen vrije wil een gaskachel weg en heeft hem nog steeds niet terug gehaald.

We zijn op de goede weg, Jaap! Even doorzetten!

Dit was het dan weer, en nog mijn excuses voor deze korte aflevering.

Thijs Moons
Bootsman 705

Reactie op.....

Thijs en Jolanda ('Scout koerier' nr 1)

Thijs met zijn slechte primusvoorzieningen zou eens bij een materiaalmeester ~~moet~~ informeren hoe het komt dat de primusvoorzieningen zo slecht zijn. Daar kan hij dan horen dat de primusvoorzieningen niet slecht zijn, maar dat de hersenvoorzieningen van de zeeverkenners misschien aan vervanging toe zijn.

Een primus mag namelijk alleen maar met schone petroleum gevuld worden en dan alleen nog met behulp van een trechter waar een zeef in zit. Verder hoor je als je primussen meeneemt ook primusprikkers mee te nemen. Als het ding verstopt is, hoor je hem door te prikken. Dus niet het apparaat zo ver op druk te pompen dat de bodem er uit klapt.

Voor Jolanda is het misschien interessant te weten dat ik, ondanks de landverkenners omstandigheden, toch weer bij de zeeverkenners ben gegaan. Waar is Jan Knol trouwens gebleven, en waarom zeilt Ritsaert nog zo vaak?

Jaap Droogers

p.s. Ik kan mij herinneren dat ik mij eens heb gewassen tijdens een landverkenners kamp. Dat moet in de winter van 1979 of 1980 geweest zijn, in Drunen.

+++++